

LBRIS

We know
books

Maria Zlătan Chihaia

Pasteluri

Vol. 1 Anotimpuri

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZLĂȚAN CHIHAIA, MARIA

Pasteluri / Maria Zlătan Chihaia.

–Otopeni: Letras, 2024

vol.

978-630-312-356-1

Vol. 1. Anotimpuri - 2024

ISBN 978-630-312-325-7

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2024, Maria Zlătan Chihaia.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

CUPRINS

CUPRINS.....	3
Perpetuă dezmărginire.....	11
Îngerul meu păzitor.....	15
Imensitate.....	16
Singurătate.....	17
Ghirlande de soare.....	18
Printre gânduri.....	19
Tăcerea curge.....	20
Cuvintele fug.....	21
Târziu.....	22
Vreau să alung singurătatea.....	23
Sărac mi-i gândul.....	25
Pășesc.....	26
Nuntă.....	27
Cum te-am pierdut.....	28
Greierii au amuțit.....	29
Dumnezeu știe.....	30
Te aștept să vii.....	31
Privesc printre poze.....	32
Unul.....	33
Măinile mele.....	34
Iubirea.....	35
Mă cunoaște doar vântul.....	37
Frumoasa mea Cenușăreasă.....	38
Potop.....	40
Altă dimineață.....	41
Liniștea.....	43
Gând jucăuș.....	44
Mă simt iubit.....	45
Speranța.....	46
Am deschis fereastra.....	47
Doamne, auzi ruga mea.....	48

Mila Ta.....	49
Visele sunt închise.....	50
Stau cu noaptea la masă.....	51
Te chem.....	52
Cum aștept.....	53
Mă simt ca o luntre.....	54
Aștept ca o stâncă solitară.....	55
Doamne, Doamne!.....	56
Alunecă.....	57
Nu mai știu.....	59
Îmi port pașii încet pe cărare.....	60
Clipe de dor.....	61
Potopul se oprește.....	62
Năuc, soarele doarme.....	63
După furtună.....	64
Asfințitul.....	65
Aș vrea.....	66
Am uitat.....	67
Soarele a scăpătat.....	68
Am zăbovit o clipă.....	69
Țipă pasărea-n pădure.....	70
Flori de mai.....	71
Atâta tăcere.....	72
Îmi învârt gândurile.....	73
Cine oare?.....	74
Îmi port pașii.....	75
Cer și pământ.....	76
Plumbul din nori.....	77
Soarele s-a ascuns.....	78
Cimitirul tăcut.....	79
Isus.....	80
Joc infernal, joc de hazard.....	81
Litera i.....	82
Nostalgie.....	83

Ascultă-mi rugămintea.....	84
Rugă săracă.....	85
Să fiu doar eu și Dumnezeu.....	86
Aștept.....	87
Cum aș putea.....	88
Îngerul meu.....	89
Scriu un rând.....	90
Zburând.....	91
Lumina sfântă de argint.....	92
Îți mulțumesc că exist, Doamne!.....	93
Ce e iubirea, Doamne?!.....	94
Doamne, nu știu cum să îți mulțumesc.....	95
În brațul Tău.....	97
Din când în când.....	98
Mă întrebă gândul.....	99
Mister.....	101
Seara se furișează.....	102
Se învârte gândul.....	103
Nici eu nu știu.....	104
Soarele a adormit.....	105
Sunt ca un fulg.....	106
Vânturile poposesc.....	107
Atât te-am iubit.....	108
Nicicând.....	109
Cum să iasă Luna pe cer.....	110
Scump suvenir.....	111
Am poposit amândoi.....	112
Seara a coborât printre munți.....	114
Nu înțeleg.....	115
În miez de noapte.....	116
Oftatul.....	117
Îmi bate luna în geam.....	118
Uneori, mă întreb.....	119
Odată cu vântul.....	120

Durere	121
Rătăcire	122
Zbor lin	123
Ecou	124
Gândurile amare	125
Înălțare	126
Așteptare	127
Chiar dacă	128
Îmi bate ploaia încet	129
Soare și Lună	130
Doar Luna	131
Cu ce zi se măsoară timpul	132
La despărțire	133
Și	134
Zorii	135
Cuvântul	136
Odată cu noaptea	137
Doamne,	138
Cumpăna grea	139
Aleargă	140
Părinte Arsenie,	141
Floare de colț	143
Răbdarea	144
Teamă neună	145
În brațe cu vântul	146
Mulțumesc, Doamne!	147
Toamna	149
De unde, Doamne?	150
În pripă	151
Blândețe	152
Vântul pribeag	153
La răscruce cu înserarea	154
Frunza ruginie	155
Astăzi am lăcrimat	156

Ce dulce e raza	157
Ascult colinda	158
Făptura	159
Speranța	160
Îmi este dor	161
Zburând	162
Rostul meu	163
Un blând ocrotitor	164
Tăcerea sfântă	165
Se învinge	166
Nu este altul	167
Lumina divină	168
Pe cărare	169
Ochi de copil	170
O mamă	171
Dragostea Ta, Doamne	172
Aud	173
Eu și luna	174
Către rai	175
Și grijile	176
Cerul a coborât pe pământ	177
La malul mării	178
Flori albastre	179
Martie	180
Prieten drag	181
Sfinte mâini	183
Apusul	184
Dorul se-aprinde	185
Asfințitul	186
Flori de lumini	188
M-a lăsat Dumnezeu	189
Taina	190
Târziu în noapte	191
La masa mea	192

Martie târziu.....	193
Ploaia nu mai știe de timp.....	194
Iubirea cea mare.....	195
Vânt de primăvară.....	196
Te aștept, iubire.....	197
Dorința.....	198
Lăsând.....	199
Gânduri.....	200
De ziua ta.....	201
Aștept.....	202
Îndrăgostită de noapte.....	203
Durere.....	204
Despre autor.....	205

*Dedic acest volum de pasteluri nepotului meu,
David Alexandru Vrabie, cu toată dragostea!*

Perpetuă dezmarginire

—Elena Netcu

Poeta Maria Zlătan Chihaiia continuă seria de pasteluri în altă variantă stilistică, conferind speciei o viziune artistică originală, întrucât discursul poetic este confesiv, iar freamătul naturii orchestrează sublim comuniunea om-natură.

Așadar, în pastelurile poetei Maria Zlătan Chihaiia nu predomină descriptivul, ci neliniștile unui eu liric căutându-se pe sine, trecând prin anotimpuri, răsfățat de freamătul unei naturi ipostaziate în stări de suflet ca la romantici.

Parcurgând volumul de la un capăt la altul, descoperim frânturi din natură, raportate la întâmplările ființei. Detaliile de peisaj sunt asumate, interiorizate, sunt proiecții ale trăirilor poetei, rostirea este biografistă, eul liric se află în centrul ființării lumii într-o constantă infuzie de divin, de sacru, de smerenie, iar rugăciunea este calea de a accede pe treapta de lumină a dumnezeirii.

Astfel, prima poezie este o rugă către îngerul păzitor. Prin rugăciune, poeta speră s-o apere de neputință, precum frunza îngălbenită de pe ram.

Poeta își raportează sentimentele la neliniștea naturii, fie prin foșnet de vânt, fie prin ploile ce frământă lutul, regăsindu-și identitatea de esență dintre eu și natură, în același destin, conștientă că suntem fărâme din universul infinit: Norii cad ca fantome în pădure, în timp ce gândul printre norii plumburii rătăcește.

Discursul poetic este construit prin paralelismul om-natură, trăirile poetei se identifică cu prefacerile naturii, în aceeași

năruire sub necruțătorul timp, în aceeași măcinare a clipei: Sunt boare de vânt, de strigare, de ploaie, de nori.

În fiecare poem, regăsim un eu liric pendulând între cer și pământ, într-o amețitoare participare, asistând la metamorfozele naturii trecând prin anotimpuri. Pe pământ mă întrec în cânt cu izvorul, cu frunza ce freamătă în ramul cu floare.

Motivul ploii sugerează curgerea, dar și legătura dintre cer și pământ, motivul luminii este reprezentat în ipostaze multiple: luna, soarele, stelele, mângâind speranța, somnul, visele.

În ochii uimiți ai poetei totul curge, tăcerea se fluidizează, se prelinge. Mișcarea naturii este într-o continuă prefacere, semnele timpului sunt vizibile peste tot, de aceea efortul suprem al poetei este acela de dezmarginire, iar rugăciunea ultimă caută veșnicia, o formă de fericire perpetuă. De aici se naște o nevoie intrinsecă de contopire cu tot ce mișcă în natura înconjurătoare: sunt boare de vânt rostește de mai multe ori, întrucât vântul pare a fi o componentă constantă a peisajului, este cel ce acompaniază mișcările sufletului. Totul alunecă precum stropii de ploaie, dorurile curg și ele prin lumi după timpul vrăjmaș.

Pastelurile Mariei Zlătan sunt, în fapt, mici povești, gesturi, întâmplări ale ființei, mișcare a gândului, o adiere de vânt care-și oferă sărutul cu flori de salcâmi, legănate cu șoapte de val. Toate acestea devin scenarii de împlinire a iubirii. Ca să înțelegem acest ritual al trăirii clipei în vecinătatea naturii, poeta alege o primăvară, veșnicie pe pământ, acompaniată de păsărele cântând, cu visele devenite corzi de vioară, în timp ce inima să-i înmugurească florii.

Dar pentru toate astea, poeta invocă vântul, razele lunii, pădurea, străluciri de stele, tot atâtea motive poetice reluate concentric în acest ritual al ființării poetei între cer și pământ.

Există în poezia Mariei Zlătan ipostaze ale dorului, de copil, de mamă, dorul râvnind iubirea ca formă de împlinire, născând sămânța dulce a fericirii, căci omul cu om pe vecie se iubește. Există, de asemenea, o infuzie de divin de la o poezie la alta, convinsă fiind că viața alunecă, timpul se pierde-n secunde, dar renașc primăvara în floarea de măr.

Poemele sunt structurate pe eșafodul recuzitei romantice, motivele sunt reluate obsesiv de la un poem la altul: visul, floarea, vântul, pădurea, marea, luna, lumina, amurgul, stelele, păsările, tăcerea, singurătatea, speranța. Dar mai ales dorul în tot și-n toate.

Maria Zlătan Chihaia cultivă o poezie a candorii, căutând nașterea și renașterea naturii în succesiunea anotimpurilor, râvnind să atingă zenitul.

Cu siguranță, acest mod de facere a poeziei își va găsi rezonanța printre cititorii care vor descoperi cuvântul întru mister și pentru revelare, cum ar spune Blaga.

Îngerul meu păzitor

Când eu te chem, tu taci mereu
Sau poate că urechea mea e surdă,
Este împietrită de păcatul greu,
Nu poate glasul tău să mai audă.

Aș vrea ca să mă prinzi în braț,
Să mă răpești din deznădejde,
Eu știu că deznădejdea e păcat,
Dar singură înaintea nu pot merge!

Nu mă lăsa să rătăcesc în noapte,
Fără lumină, fără drum, fără cărare,
Te roagă pentru mine ca să aud
Neîncetata Domnului chemare.

Și dacă în neputință am să cad,
Ca frunza îngălbenită de pe ram,
Tu stinge văpaia cărbunilor ce mă ard,
Că eu putere nici de rugă nu mai am.

Nu mă lăsa să pier în lutul mohorât,
Ce ploile cu mâinile amândouă îl frământă,
Ce îmi zidește în adâncuri tăcutul mormânt,
Fără să mai aud cum îngerii în ceruri cântă.

Duminică, 22 aprilie 2012, La Casina, Arezzo, Italia

Încerc să mă regăsesc printre rânduri
Și cuvintele se ascund printre gânduri,
O stea își tremură pleoapa în noapte,
Iar raza de lună este atât de departe!

Îmi culc privirea pierdută după un nor,
Iar noaptea mă cheamă cu șoapte de dor,
Silaba pășește sfioasă, pe cărarea din slovă,
Și focul își joacă lumina alene, în sobă.

Foșnet de vânt bate cu aripa-n fereastră
Și floarea adormită, năucită tresare în glastră,
În lacrimă mi se oglindește tot infinitul,
Plângându-și cu mine durerea,
Ce inundă zenitul.

În văluri de noapte visul se pierde tăcut,
Iar gândul poposește în inimă și el mut,
O liniște sfântă îmi înrouează sufletul ars
Și fărâma de speranță ce mi-a mai rămas.

Blând, zorii de zi vor săruta razele de lună
Și pe cărarea neștiută mă vor duce de mână,
Vom privi cum asfințitul coboară pe coline,
Cum noaptea, cu tot cerul înstelat, încet vine.

Singurătate

Singuratic, șerpuiește drumul pe sub frunze
Și vântul, haihui, printre ramuri s-ascunde,
Stropii de ploaie sărută pământul pe buze,
Iar norii au căzut ca fantome în pădure.

Ce cântec ascunde pasărea cuibărită sub aripă,
Ce dor pășește ca o nălucă, fără de frică,
Ce gând printre nori plumburii rătăcește,
Ce e durerea care pleoapa în noapte-mi strivește?

Tăcută, singurătatea își prinde lacrima-n pumni,
Iar iubirea coboară, ca un înger, din înaltul altei lumi,
Eu sunt boare de vânt, de strigare, de ploaie, de nori
Și inima-mi șoptește: Speranță, te rog să nu mori!

Când noaptea își joacă încet umbrele în unghere
Și focul arde în vatră cu visele mele, alene,
Îngerii par și ei tăcuți, îmbrățișând icoana sfântă,
Cerând Domnului ca ruga inimii mele să fie împlinită.

Luni, 23 aprilie 2012, La Casina, Arezzo, Italia

Ghirlande de soare

Gândul e nud, ca o boare de vânt în amurg,
Ce-mi mângâie pleoapa cu sărutu-i de fulg,
Lumina din înalturi se-adună în izvoare
Și, tainic, miresmele din ram
Îl fac ca să zboare.

Adorm cu gândul căpătâi, ce ține Pământul,
Și mă înalț către cer, căutând Infinitul,
Adun între pleoape lumina picurată din stele,
Pe buze îmi înflorește surâsul,
Ce izvorăște din ele.

Pe pământ mă întrec în cânt cu izvorul
Când mă îngân în leagăn cu dorul,
Cu frunza ce freamătă în ramul cu floare,
Când dragostea mea se naște
În ghirlande de soare.

Visul meu mă poartă spre înălțimi de cer
Unde îngerii binecuvântări pentru noi cer,
La pieptul tău, iubire, zbor prin univers,
Ca o stea îmbrăcată în raze de lumină,
Ascultând al sufletului tău ghiers.

23 aprilie 2012, 23:14, La Casina, Arezzo, Italia

Printre gânduri

Așteptare

Aud cum ploaia cade în gânduri încet
Și carul cum roade în grindă speranța,
Timpul îmi pare infinitul inert,
Ce mi-a înțepenit la ușă și clanța.

Speranță

Speranța se îngână cu vântul ce zburdă,
Iar gândul clarul de lună vrea să atingă,
Sub talpă, simt roua ce-n bulgări se-adună
Și iarba ce-mi sărută privirea de lacrimă udă.

Somnul

Târziu, adorm, iubito, cu tine în gând,
Chip de prințesă la piept legănând,
Stelele, sclipind, pe rază de lună coboară,
Să-ți pună cunună în loc de năframă.

Și vise

Vise se grămădesc la poarta sufletului meu
În care aș vrea să fiu doar eu și Dumnezeu,
Zăduful zilei să-l alung tot mai departe în noapte
Și liniștea, cu vraja ei, să mă cuprindă în brațe.

24 aprilie 2012, La Casina, Arezzo, Italia

Tăcerea curge cu stropii de ploaie mereu,
Iar pe drum pășim doar vântul și eu,
Dorul nătâng mă apasă ca plumbul din nori
Și în noapte se aude țipăt răzleț de cocori.

Merg, fără să știu încotro calea mă duce
Și amintirea ta durerea în suflet mi-aduce,
Timpul oprește ploaia să mai cadă în zori,
Iar raza de soare se ivește de printre nori.

Depărtările își împletesc drumurile pe culmi
Și cerul se leagănă pe vârfuri fremătânde de ulmi,
Dorurile mele nu mai au în suflet sălaș,
Au plecat prin lumi după timpul vrăjmaș.

Încep o nouă zi cu tine îmbrățișată în gând
Și speranța nu vrea să mă mai vadă plângând,
Amintirile frumoase mi se adună buchete în sân,
Purtând pe aripă visele ce către tine, iubito, vin.

Adierea de vânt să te sărute cu flori de salcâm
Și codrul să te învăluie în mireasma dulce de fân,
Marea să te legene la pieptul ei cu șoapte de val,
Alergând cu lumina ce pășește pe cărare în aval.

Și când amurgul e învăluit de argintul nopții,
Te lasă adormită de iubire până în miezul dimineții,
Eu voi fi cu tine să îți veghez visele și somnul,
Cu rouă stingând focul ce ni l-a aprins în suflet dorul.

Cuvintele fug

Aș vrea ca să scriu pe coala de hârtie un rând,
Dar cuvintele bezmetice rătăcesc pe aripă de gând,
Dorurile năuce îmi răscolesc în suflet toate amintirile,
Iar timpul nu pot a-l opri să-și tot numere zilele.

Viața mea își petrece tinerețea tainic în amurg
Și eu o simt cum mi se topește ca fulgul în pumn,
Noaptea îmi învăluie toată ființa în joc de stihii
Și pașii, trudiți, își odihnesc neputința la răspântii.

Mai lasă-mi doar o primăvară, veșnicie, pe pământ,
Să mai aud la fereastra sufletului meu păsărele cântând,
Din visele mele căzute fă să vibreze corzi de vioară
Și în inimă să îmi înmugurească florii simțiți odinioară.

Ca o mană cerească, lasă-mi să cadă în inima-mi rănită
Un strop din fericirea promisă și o iubire neprihănită,
Acum când crivățul îmi întroienește ultimul drum
Și viața mea începe să se răsfire încet, ca norii de fum.

Ce înseamnă pentru tine, veșnicie, un singur minut,
Ce înseamnă pentru tine, veșnicie, mai puțin sau mai mult?
Tu poți să ai orgolii, cum noi ne umplem sufletul de venin,
Uitând că noi, oamenii, suntem trecători, uitând să iubim.

Sâmbătă, 29 aprilie 2012, La Casina, Arezzo, Italia